

Babička na snowboardu

Naše rodina se skládá z několika členů – věčně ustarané mámy, pracovitého otce, mého staršího bratra, kterému říkáme Mrňous, protože je menší než děda, a to už je co říct, no a v neposlední řadě sem zapadám i já. Bydlíme v malém městečku u Krkonoš, což je kousek od vesnice, kde bydlí naši prarodiče – trpasličí děda a jeho šílená žena – naše babička.

Babička je vůbec zajímavou postavičkou naší rodiny. Má ve zvyku dělat totiž přesně to, co ostatní, a je jí úplně jedno, jestli na to má postavu, kondici či dokonce věk. Matně si vzpomínám, jak se snažila napodobit vítěze MasterChefa a vrhla se do složitých operací ve své mrňavé kuchyňce. Ještě teď to tam smrdí po spáleném vepřovém a na zdech jsou vidět fleky od omáčky, která jí explodovala v tlakovém hrnci. S výsledkem ale byla kupodivu spokojena, a i když jsme maso seškrabávali z pánvičky a omáčku stírali ze zdí, podle jejích slov by tuto soutěž jistě vyhrála. To jsme ale ještě netušili, co nás s ní čeká o vánočních svátcích.

To, že jsou Vánoce svátky klidu a míru, neplatí už delší dobu v naší rodině. Poté, co nám chcípl kapr ve vaně a od svíček chytil vánoční strom, nedoufali jsme, že to letos bude lepší. Korunu tomu nasadila naše babička, která k nám přišla na návštěvu už den po Štědrém dni. Osudovou chybou bylo ukázat jí dárky, které jsme dostali. Na první pohled ji zaujal můj nový závodní snowboard. „Na tom jsem nikdy nejela,“ řekla klidným hlasem. My však už tak klidní nebyli. „A ani nepojedeš,“ snažil jsem se zachránit celou situaci, která spěla k jedné velké katastrofě. „A proč ne? Zítra to vyzkouším, na tom nebude nic těžkého!“ odpověděla s ledovým klidem a začala hledat zimní oblečení. Celou noc naše rodina nespala. Už z pomýšlení, jak se babička řítí šílenou rychlostí na snowboardu ze svahu, nás mrazilo v zádech a otci bylo na omdlení.

Nastal den D. Babička si plná odhodlání nasadila snowboard, přičemž několikrát upadla a nemohla se zvednout. „Vidíš, babi, že to nepůjde,“ zachraňoval jsem situaci a hlavně babiččin život. Bylo to jak červeným hadrem na býka. „Jak nepůjde? Sleduj!“ vykřikla babička a rozjela se ze svahu. Bylo nám divné, že nedělala žádné obloučky a jela rovně, ale prvních 100 metrů stála na prkně jak přilepená. Viděli jsme, jak se postupně svah vylidňuje a jak lyžaři vytahují mobil. Rychlost babičky byla neuvěřitelná. Bylo jasné, jak to dopadne. Buď se z ní stane placka, nebo hvězda internetu. A co myslíte? Přežila to. A snowboard? Ten nový mi snad přinese příští rok Ježíšek!

